

v jakém okamžiku lze míti vůli prodatele, vzdáti se vlastnictví, za nepochybně prokázanou. Může to býti a) buď okamžik podání exekuční žádosti, nebo b) zabavení, nebo c) teprve vnučený prodej.

Bettelheim v Klangově komentáři II/2, str. 1006 násl. žádá pro to, aby se mohlo souditi na úmysl prodávatele, vzdáti se vlastnictví, aby byla vedena exekuce na věc vědomě, nebo aby prodatel poté, když se o zabavení své vlastní věci dozvěděl, opomenul vědomě exekuci zrušiti. Podobně Chloupek, str 32. Eisinger, R. Ztg. 1929, str. 78 násl. spatřuje skončení výhrady vlastnictví teprve v pravoplatném prodeji a odůvodňuje to tím, že sice materiálně neexistuje zástavní právo na vlastní věci, že však formálně účinné zástavní právo může býti zrušeno jen ve formách exekučního řádu, že výhrada slouží hlavně účelům zajišťovacím a že proto na př. prodávatel může dáti svou vlastní věc zabaviti jen proto, aby ji chránil před zásahem třetích osob. (Pokračování.)

Z P R Á V N Í P R A K S E

Opatrovnický soudce není příslušným v řízení nesporném rozhodovati o návrhu společného opatrovníka, zřízeného podle zákona č. 49/74, učiněném během sporu, aby žalovanému dlužníku bylo uloženo složit k rukám opatrovníkovým zálohu na náklady ve sporu zamýšlené. K výkladu § 6 zákona č. 49/1874.

Opatrovníku ustanovenému k ochraně majitelů dílčích dlužních úpisů pražské zahraniční půjčky bylo uloženo, aby podal žalobu na Pražskou obec, aby platila kupony ve zlaté paritě. Během tohoto sporu, vedeného u krajského obchodního soudu v Praze, podal opatrovník návrh opatrovnickému soudu, aby uložil Pražské obci, aby k jeho rukám složila zálohu Kč 36.000.— na vyhlášku, která měla býti uveřejněna v 36 časopisech českých a zahraničních, a kterou měli býti vyzváni majitelé dílčích dluhopisů, kteří nepředložili kuponů k nabízené výplatě v kursu papírových dolarů, aby uložili tyto neproplacené kupony u bankovní firmy v New Yorku kupony vyplácející a dále aby obec složila zálohu Kč 3.000.— na depositní poplatek z takto deponovaných kuponů a konečně aby složila zálohu Kč 10.000.— na honorář za znalecký posudek. Přes odpor Pražské obce vydal opatrovnický soud usnesení, kterým ukládá Obci hlavního města Prahy, aby do 8 dnů pod exekuci složila k rukám opatrovníka zálohu Kč 36.000.— na útraty vy-

hlášky, a zálohu Kč 3000'— na depositní poplatky, dále zálohu Kč 10.000'— na dobrozdání znalce.

Vrchní soud stížnosti Obce pražské, podané proti tomuto usnesení, vyhověl a napadené usnesení změnil v tom smyslu, že se návrh společného opatrovníka, aby dlužníci — Obci hlavního města Prahy — bylo uloženo složit zálohy v tomto usnesení uvedené, zamítl a rozhodnutí své takto odůvodnil:

»Napadené usnesení, jak správně vytýká dlužnice, t. j. Obec hlavního města Prahy, je nezákonné, pokud jí ukládá složení záloh společným opatrovníkem navrhovaných. Jedná se o opatrovance a to majitele dílčích úpisů a požadavek společného opatrovníka na náhradu případně jeho požadavek na zálohu na úhradu nákladů by byl oprávněn jen potud, pokud by se jednalo o náklady, spojené s řízením nesporným. Tento požadavek by tu měl oporu nejen v ustanovení § 11 nesp. řiz., nýbrž i v ustanovení § 6 zák. č. 49/74 ř. z.

Jakmile se ale majitelé dílčích úpisů, zastoupení svým společným opatrovníkem, rozhodnou pro podání žaloby proti dlužníci, pak působnost nesporného soudce záleží tu jen v tom, že dá nebo odepře svolení k podání takové žaloby, případně opatrovníka vyzve, aby takovou žalobu podal dle přání opatrovance, jímž jsou zde v souhrnu majitelé dílčích úpisů, uzná-li to za vhodné a potřebné. Jakmile žaloba taková je podána, řízení a otázka útrat a náhrady výloh opatrovníckých řídí se ustanovením civilního soudního řádu, jak se podává také z čl. IV číslo 4 uvoz. zák. k c. ř. s. a § 6 odst. třetí zák. č. 49/74 ř. z. Kdy protistraně může býti uložena náhrada výloh opatrovníkových, ustanovuje § 10 c. ř. s. Těchto předpokladů tu ale není, neboť pro tento spor nebyl společný opatrovník zřízen majitelům dílčích úpisů k návrhu strany žalované, nýbrž tento jako takový je prostě stranou spornou (zde žalobcem) a úhradu pro svá vydání s vedením sporu spojená může požadovati jen a pouze od opatrovanců a z jejich jmění.«

Nejvyšší soud dovolací rekurs společného opatrovníka odmítl. Dovolací rekurs je tu nepřipustný podle § 46 odst. 1. posl. věta zákona č. 100/31, protože jde o rozhodnutí druhé stolice v otázce nákladů řízení, neboť jde v podstatě o náklady opatrovnícké, třeba by se opatrovník prozatím domáhal, aby dlužníci bylo uloženo dáti mu na náklady zálohy, jež považuje za potřebné.

(Usnesení krajského obchodního soudu v Praze ze dne 2. května 1936, č. j. Nc 44/22-240. Rozhodnutí vrchního soudu ze dne 24. června 1936, R IV 370/36-246. Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. prosince 1936, R I 1038/36.) JUDr. Petr C. N e s ý.

**Kdy jde o domovní služebnost a kdy o služebnost pozemkovou.
Vydržení služebnosti na lesním pozemku za platnosti cis. pat.
z 3. července 1853, č. 130 ř. z.**

Žalobci, majitelé lesního velkostatku, domáhali se žalobou, aby bylo uznáno právem, že žalovaní — majitelé více usedlostí tvořících oddělenou část obce X — nejsou oprávněni choditi a dobytek